

ქვის სტუმარი

სცენა I

დონ ჟუანი და ლეპორელო

დონ ჟუანი

აქ დაველოდოთ შედამებას. მადრიდის კარებს
მადლობა უფალს მოვალწიეთ. კიდევ ცოტაც და
ნაცნობ ქუჩებში ძველებურად გავინავარდებ.
პირს მოსასხამით მოვიბურავ, შუბლს თავსაბურავით,
შენ როგორ ფიქრობ? ჩემი ცნობა გაუჭირდებათ.

ლეპორელო

რალა თქმა უნდა! დონ ჟუანის ცნობა ძნელია,
ათას კაცში ვერ გამოარჩევ.

დონ ჟუანი

შენ ხუმრობ, მაგრამ
ვინ უნდა მიცნოს, შენი აზრით?

ლეპორელო

ვინ? პირველმავე
ლამის გუშაგმა, მემუსიკემ, თუ გინდა, მთვრალმა,
სულაც, ჩვენმა ძმამ - თავგასულმა კაბალიერომ,
მოსასხამის ქვეშ მხარილლივ რომ ჰკიდია ხმალი.

დონ ჟუანი

რა მენადვლება, დაე, მიცნონ, ღამეულ გზაზე
ოღონდ ჩვენს პატრონს - თვითონ მეფეს არ შევეფეთო.
თუმცა მადრიდში მე არავის არ მეშინია.

ლ ე პ ო რ ე ლ ო

კარგად ბრძანეთ! მაგრამ ხვალვე იმის ყურამდე
მიაღწევს ხმა, რომ დონ ჟუანი თავისი ნებით,
დაუკითხავად ჩამოვიდა ქალაქსო, - მაშინ,
მითხარით, რა დღე დაგადგებათ, რას გიზამთ მეფე?

დ ო ნ ჟ უ ა ნ ი

არაფერს. უკან გამაგზავნის და ეს იქნება.
რა უნდა მიყოს უარესი! თავს არ მომკვეთენ,
ეს ცხადია და ჭემმარიტი. მე ხომ საქვეყნო
დანაშაული არაფერი ჩამიდენია.
ისევ ჩემდამი სიყვარულის გამო პატრონმა
განმიშორა მე, რომ მოკლულის ნათესაობას
და ოჯახს სისხლი არ აეღო. . .

ლ ე პ ო რ ე ლ ო

ჰოდა, ის ჯობდა
განრიდებოდით მესისხლეთა შურისძიებას!

დ ო ნ ჟ უ ა ნ ი

მონავ უბირო, აკი ნახე საკუთარ თვალით,
მოწყენისაგან კინალამ რომ ამომხდა სული!
მაინც რა მკვდარი ქვეყანაა! ან რა ხალხია?
ცა, - ცა რასა ჰგავს გაკვამლული? ქალები? არ,

ანდალუზიის უკანასკნელ გლეხის გომბიოს -
ჩემო ერთგულო ლეპორელო, შენ ეს იცოდე, -
ყველა იქაურ მზეთუნახავს ვანაცვალებდი.
ჯერ კი მხიბლადნენ მე ისინი. მისაკუთრებდნენ
კანის სითეთრით და ცისფერი თვალების ნაბვით,
და კიდევ კდემამოსილებით, უფრო კი - გეტყვი -
სიახლით, მაგრამ, მადლობა ღმერთს, მალედევე მივხვდი,
რომ ცოდვაც კია მათი ხვევნა, - მკვდართან ხარ თითქოს,
თითქოს ცვილისგან გამოძერწილ თოჯინებს ჰკოცნი.
სხვა სიცოცხლე აქვთ ჩვენს დიაცებს!.. მაგრამ მოიცა,
ეს მიდამო და ჭალა რაღაც მეცნაურება.
ჩვენ აქ ვყოფილვართ... გაგახსენო? ზაფხულში, ერთხელ...

ლ ე პ ო რ ე ლ ო

წმინდა ანტონის მონასტერი! ზაფხულში, დიახ,
აქეთ ინებეთ, კარგად მახსოვს, წამობრძანება.
ცხენები აგერ, იმ ჭალაში გვეყენა, ქვევით.
სამსახური მაქვს უბედური, დროს აქ, - მერწმუნეთ,
თქვენ ატარებდით ჩემზე უკეთ.

დ ო ნ ჟ უ ა ნ ი

(დაფიქრებულია)

ჩემი ინეზე!

როგორ მიყვარდა! აღარაა ამ ქვეყნად უკვე.

ლ ე პ ო რ ე ლ ო

ინეზა! მახსოვს, შავთვალწარბა... დიდად მოგწონდათ,

სამი თვე სდიეთ, გასაქანი აღარ მიეცით
და ბოლოს ეშმას შემწეობით დაიყოლიეთ.

დონ ჟუანი

ივლისში... ღამით. რაღაცნაირ მწველ სიტკბოებას
და ნეტარებას მგვრიდა მისი მწუხარე მზერა
და მიწისფერი ტუჩები. - ეს უცნაურია.
არც შენ მიგაჩნდა ის ლამაზად მაინცდამაინც
და მართლაც, მასში ცოტა იყო ამაღლებული
და ჭეშმარიტად მშვენიერი; თვალები მხოლოდ,
შავი თვალების გამოხედვა... ასეთი მზერა
მეტად არასდროს შემხვედრია, აღარ მინახავს.
ხმაც საოცარი ჰქონდა, ყრუ და სუსტი, ვით სნეულს, -
ქმარი ჰყოლოდა გარეწარი, გულღვარძლიანი,
გვიან შევიტყო... ო, საწყალი, საბრალო ქალი!

ლექორელო

რას იზამ! მერე სხვა გამოჩნდა...

დონ ჟუანი

ვერაფერს ვიტყვი.

ლექორელო

კარგად ვიყოთ და იმათ კიდევ სხვები მოჰყვება.

დონ ჟუანი

სწორია ეგეც, რა უნდა ვთქვა...

ლექორელო

მადრიდში ახლა

ვის მივადგებით ამ საღამოს?

დონ ქუანი

ვის და ლაურას!

ახლა პირდაპირ იქ მივდივარ.

ლექორელო

დიდებულია!

დონ ქუანი

უცრად მინდა თავს წავადგე, მაგრამ თუ სტუმრად

ვინმე ჰყავს, - უჯობს გაისტუმროს თუნდა ფანჯრიდან.

ლექორელო

კარგია! ხედავ, გულს დარდი გადაგვყრია!

მიცვალებულნი გულს დიდიხნით ვერ გვიშფოთებენ.

აქეთ ვინ მოდის? (შემოდის ბერი)

ბერი

ახლა აქეთ მოეშურბა

იგი. თქვენ იქნებ მხლებელნი ხართ დონა ანასი?

ლექორელო

არა, მამაო, თავადები გახლავართ თავად

და გულის ნებით აქ ვსეირნობთ.

დონ ქუანი

თქვენ ვისლა ელით?

ბერი

ახლა აქ მოვა დონა ანა, მოსახილველად

თავის მეუღლის აკლდამისა.

დონ ჟუანი

ო, დონა ანა

დე-სოლვა? როგორ! კომანდორის თანამეცხედრე?

რომელიც მოჰკლა. . . ვინ, - არ მახსოვს?

ბერი

ყოვლად გახრწნილმა,

ურცხვმა, უღმრტო დონ ჟუანმა.

ლექორელო

ნუ დაუჯერებ

თუ გინდ ყურებს! უმყუდროეს მონასტერშიც კი

ისმის სახელი დონ ჟუანის. საკვირველია!

და განდგილნი უგალობენ ქებათა ქებას.

ბერი

იცნობდით იმ კაცს?

ლექორელო

რასა ბრძანებთ! არც კი გვინახავს!

სად არის ახლა, ხომ ვერ გეტყვით?

ბერი

გადაასახლეს

შორეულ მხარეს.

ლექორელო

მადლობა ღმერთს! რაც შორს იქნება,

მით უკეთესი! მემრუშეებს სუყველას ერთად

თავს მოვუყრიდი და მორევში გადვუძახებდი.

რას რომავ, ბრიყვო!

ხმა გაკმინდეთ: ყასიდად ვამზობ. . .

დონ ქუანი

მაშასადამე, კომანდორი აქ მარხია?

ბერი

დიახ. მეუღლემ აღმართა ქვის ქანდაკება

და ყოველდღე აქ მოზრძანდება, რომ მისი სულის

მოსახსენებლად მოილოცოს ადგილი ესე

და დაიტეროს.

დონ ქუანი

უცნაური ქვირივ ყოფილა!

ლამაზიცაა?

ბერი

სილამაზე დედათა ჩვენთვის,

მონაზონთთვის, ამო და ფუჭი სიტყვაა:

მაგრამ სიცრუით ვერ შევცოდავ, არავის ძალუმს

მისი მშენება საოცარი არ აღიარო.

დონ ქუანი

მიტომაც იყო ეჭვიანი განსვენებული

და დონა ანა ჩაკეტილში მიტომაც ჰყავდა.

აკი ჩვენთაგანს არასოდეს უხილავს იგი.

ორიოდ სიტყვას ვეტყოდი მე. . .

ბერი

ო, დონა ანა

მამაკაცებთან არ საუბრობს. არც არასოდეს
უსაუბრია.

დონ ჟუანი

ხოლო თქვენთან, მამაო?

ბერი

ჩემთან

სულ სხვა საქმეა. მე არა ვარ სოფლის კაცი.

აგერა ისიც.

(შემოდის დონა ანა)

დონა ანა

ო, მამაო, გამიღეთ კარი!

ბერი

ახლავე, შვილო. მე თქვენს მოსვლას ველოდებოდი.

(დონა ანა თან მიჰყვება ბერს)

ლექორელო

ჰა, როგორია?

ვერაფერი ვერ გავარჩიე

ქვირივ ძამების და ამ შავი მოსაუბრის ქვეშ,

მხოლოდ პატარა, ბუდეშური ფეხი შევნიშნე.

ეგეცა კმარა, ხვაშიადი რომ ვიცი თქვენი;

დანარჩენს ყოველს წარმოსახვა დაგისურათებთ

გამჭრიახი და მხატვრისაზე უფრო ცხოველი.

ხომ სულერთია თქვენთვის, თხემით დაჰყვებით დაბლა

თუ კოჭებიდან აუყვებით.

დონ ჟუანი

შენ, ლეპორელო,

ყური დამიგდე, - მე ამ ქალის გაცნობა მინდა.

ლეპორელო

რალა თქმა უნდა, გენდომებათ! ქმარი მოუკლა

და ახლა, რა ქნას, მოენატრა ქვრივის ცრემლები.

შეხედავს მარტო. უსინდისო!

დონ ჟუანი

ამასობაში

შელამდა კიდეც ვიდრე მთვარე არ ამოსულა

და მწუხრი ნათელ საღამოდ არ გადაქცევია,

შევიდეთ ქალაქს.

ლეპორელო

დამეს ელის და მთვარიანში

სიარულს უფრთხის ესპანელი გრანდი! - ო, ღმერთო,

რა ცხოვრება მაქვს. ან როდემდე უნდა ვეწვალო

ამ დამთხვეულის გადამკიდე!...

სცენა II

(ოთახი. ლაურასთნა ვახშამია)

პირველი სტუმარი

თავს გეფიცები, არასოდეს გითამაშნია,

ჩემო ლაურა, - ესოდენი სრულყოფილებით.

რა სწორად გქონდა შენი როლი ამოცნობილი!

მ ე ო რ ე

და მერე როგორ, რა ბრწყინვალედ განავითარე!

მ ე ს ა მ ე

რა საოცარი ხელოვნებით!

ლ ა უ რ ა

გამომდიოდა

დღეს თითქოს მიხრა-მოხრა რაღაცნაირად.

თავდავიწყებით ვეძლეოდი მე შთაგონებას

და სიტყვა ისე მომდიოდა, თითქოს მას შობდა

არა მონური მახსოვრობა, არამედ გული.

პ ი რ ვ ე ლ ი

თვალეები ახლაც შთაგონებით გიბრწყინავს, სახე

წითლად გიღუის და არ გტოვებს აღფრთოვანება,

ნუ გააცივებ მას ამაოდ! ლაურა, მოდი,

გვიმღერე რამე.

ლ ა უ რ ა

მომაწოდეთ, აბა გიტარა!

(მღერის)

ყ ვ ე ლ ა ნ ი ე რ თ ხ მ ა დ

დიდებულია! ბრწყინალეა! გადასარევი!

პ ი რ ვ ე ლ ი

მადლობას გწირავთ, ჯადოქარო. შენ უცნაური

ხმით გვაჯადოვებ. წუთისოფლის სიამეთაგან
მუსიკა მხოლოდ სიყვარულის წინაშე იხევს,
თუმცა სიყვარულიც მუსიკაა. . . შეხედეთ, თვითონ
შენს პირქუმ სტუმარს, დონ კარლოსსაც შეუძრა გული.

მ ე ო რ ე

რა სიმღერაა! რა გრძნობაა შიგ ჩაქსოვილი!

ლაურა, ლექსი ვის ეკუთვნის?

ლ ა უ რ ა

დონ ჟუანს.

დ ო ნ კ ა რ ლ ო ს ი

ვისო?

ლ ა უ რ ა

დონ ჟუანს. ლექსი დამიწერა ოდესღაც ჩემმა

თავქარიანმა საყვარელმა, სანდო მოყვარემ.

დ ო ნ კ ა რ ლ ო ს ი

გარეწარი და ღვთის პირიდან გავარდნილია

ეგ შენი სანდო მეგობარი.

ლ ა უ რ ა

დაჰკარგა ჭკუა?

მსახურთ ვუხმობ და შენს თავს ახლავე ავაკუწვინებ,

თუმცა ქედმაღალი ესპანელი გრანდი ხარ.

დ ო ნ კ ა რ ლ ო ს ი

უხმე!

პ ი რ ვ ე ლ ი

ჩემო ლაურა, გულისწყრომა დაიცხრე, შენ კი

ნუ ფიცხობ, კარლოს, ჩვენს მასპინძელს არ ახსოვს ალბათ. . .

ლ ა უ რ ა

რა? - რომ დონ ჟუანს პატიოსან ორთაბრძოლაში

მაგის ღვიძი ძმა შემოაკვდა? რატომ თვითონ ეგ

არ წარუმძღვარა!

დ ო ნ კ ა რ ლ ო ს ი

ვნანობ უკვე ჩემს გულფიცხობას.

ლ ა უ რ ა

აჰა, ხომ ნანობ! უგუნურო! კარგი, შევრიგდეთ,

რაცკი თვითონაც აღიარებ.

დ ო ნ კ ა რ ლ ო ს ი

ჰო, მომიტევე.

დამნაშავე ვარ. შენ ხომ იცი, ჩემს უნებურად

სისხლი მემღვრევა ამ სახელის გაგონებაზე.

ლ ა უ რ ა

მაგრამ რა ჩემი ბრალია თუ მე წამდაუწუმ

მაინცდამაინც ეგ სახელი მადგება პირზე?

კარგი, შერიგდით და ნიშნად ამ შერიგებისა,

ლაურა, ერთი სიმღერაც თქვი.

ლ ა უ რ ა

დროც არი უკვე -

შუალამეა. რა გიმღეროთ გამოსათხოვრად?

ჰო, - მაშ, მისმინეთ. (მღერის)

ყველანი

ბრწყინვალეა! დიდებულია!

ლაურა

აბა, ნახვამდის, ბატონებო.

ღამე მშვიდობის.

(გადიან. ლაურა დონ კარლოსს შეაჩერებს)

ლაურა

შენ დარჩი, შმაგო! დღეს როგორღაც მომინადირე

შენი უგონო საქციელით, სიტყვის უკმეხი

შემოზრუნებით და კბილებით ღრჭენით, უეცრად,

დონ ჟუანი რომ მომაგონე.

დონ კარლოსი

ოჰ, ბედნიერი!

მართლა გიყვარდა? თუ...

(ლაურა დასტურის ნიშნად თავს უქნევს)

ძალიან?

ლაურა

ძალიან, - მართლა!

დონ კარლოსი

და ახლაც გიყვარს?

ლაურა

ახლა, ამ წუთას? მე სიყვარული

ერთბაშად ორი მამაკაცის არ შემიძლია.

ახლა შენ მსურხარ.

დონ კარლოსი

ო, ლაურა, კითხვას აუგად

ნუ ჩამომართმევ, - რა ხნისა ხარ?

ლაურა

თვრამეტის გავხდი.

დონ კარლოსი

ახალგაზრდა ხარ... ახალგაზრდა იქნები კიდევ

ხუთ-ექვს წელიწადს. შენს ნადიმზე კიდევ ცოტა ხანს

ივლის ეს ხლხი, ხელის გულზე გატარებს გულით,

საჩუქრებს გიძღვის, მუხლს მოგიყრის, მოგეფერება,

არ მოგასვენებს ღამლამობით სერენადებით

და ისევ შენთვის ერთმანეთთან წაკიდებულნი

გზაჯვარედინზე გაუყრიან ერთმანეთს მახვილს.

მაგრამ მოვა დრო, - შენი ჟამიც მიიწურება.

თვალეში ცეცხლი ჩაგიქრება, ჩაგიღამდება

ღრმა ნაოჭებით უპეები და შენ, - ჭაღარას

და წელსი მოხრილს, - უშნო ბებერს დაგიძახებენ.

რას იტყვი მაშინ, რაღასა იქმ?

ლაურა

განა ამაზე

ღირს თავისტეხა წინდაწინვე? საკითხავია

ასეთი რამე? მოიშორე პირქუში ფიქრი.

მოდი, გავიდეთ აივანზე... რა მყუდრო ცაა.

ვერხვის ფოთოლიც კი არ იძვრის და სუნი ასდის

ღამეს დაფნის და ლიმონისა, ცის კამარაზე
დინჯად მიცურავს ვეებერთელა სადაფის მთვარე
და გუშგების დამახილი ისმის: დარია. . .
ხოლო იქით, შორს, ჩრდილოეთით, მთების გადაღმა
ნისლია ალბათ, ღრუბლებითაა ცა მოგრაგნილი,
უჟმურად წვიმს და უპირქუბო ქარი უბერავს.
თუმცაღა ჩვენ რა გვენადვლება? მომხედე, კარლოს,
მე დიმილსა და სულ სხვა სიტყვებს მოველი შენგან. . .
ჰო, - ეგრე.

დონ კარლოსი

ჩემო სასურველო!

დონ ჟუანი

ჰაუ, ლაურა!

ლაურა

ვინ არის ნეტა, ვისი ხმაა?

კარი გამიღე!

ლაურა

ო, ღმერთო! ნუთუ. . .

(კარს აღებს. შემოდის დონ ჟუანი)

დონ ჟუანი

გამარჯობა! . . .

ლაურა

შენ ხარ, დონ ჟუან!

(ლაურა მკლავებში უვარდება დონ ჟუანს)

დონ კარლოსი

დონ ჟუანიო!...

დონ ჟუანი

საყვარელო ჩემო, ლაურა... (კოცნის)

ვინ არის შენთან, ჩემო კარგო?

დონ კარლოსი

მე ვარ - დონ კარლოს,

შენი მტერი და სულთამხდელი!

დონ ჟუანი

აი, შეხვედრაც

ამასა ჰქვია! ხვალვე მზადა ვარ შენ სამსახურად.

დონ კარლოსი

არა, ახლავე მოემზადე!

ლაურა

დონ კარლოს, გეყოთ,

რაა, ქუჩაში ხომ არა ხრთ, ჩემთან ხართ, სახლში,

თუ ჩხუბი გინდათ, გთხოვთ მიბრძანდეთ!

დონ კარლოსი

(ყურადღებას არ აქცევს)

მე გელოდები!

დონ ჟუანი

ხმალი თანა გაქვს - იმედია...

ხმლის დარდი ნუ გაქვს,

არ დაგაყოვნებ, რაკი ჩქარობ. ჰა!... (იბრძვიან)

ლ ა უ რ ა

რასა შვრებით!

(საწოლზე პირქვე ემხოზა. დონ კარლოსი ეცემა)

დ ო ნ ჟ უ ა ნ ი

ადე, ლაურა, მოვუთავე ხელი . . .

ლ ა უ რ ა

რას ამბობ?

მოჰკალი? ღმერთო! მერე სადა? ჩემთან, ოთახში!

რაღა ვქნა ახლა! უტირარო, სატანის წილო!

სად გადავმალო მე ეს გვამი?

დ ო ნ ჟ უ ა ნ ი

იქნებ ჯერ კიდევ

სულს არ გაჰყვია.

ლ ა უ რ ა

არ გაჰყვია! შეხედე, ლეგო,

შიგ გულში მაინც არ დაგეცა მახვილი, თუმცა

რას ააცდენტი. დაიცალა სისხლისგან უკვე

და აღარ სუნთქავს, - როგორია?

დ ო ნ ჟ უ ა ნ ი

აკი თვითონვე

ინდომა ეგრე. სხვა არც მქონდა გამოსავალი.

ლ ა უ რ ა

კარგი, იყუჩე თუ ღმერთი გწამს, რას არ ჩადიხარ

და ბრალი მაინც არ გედება . . . დიდი ხანია,

რაც ჩამოხვედი?

დონ ჟუანი

ეს-ეს არი, მაგრამ ფარულად.

ჯერ მეფისაგან ხომ შეწყალება არ მიმიღია.

ლაურა

ჩამოხვედი და იმ წუთასვე მე მომაშურე

სულმოუთქმელად, ხომ ასეა? ვერ დაგიჯერებ!

შენ მიდიოდი შენი გზით და ალბათ უეცრად

თვალი მოჰკარი ჩემს კარიბჭეს.

დონ ჟუანი

არა, ლაურა,

თუ გინდა, ჰკითხე ლეპორელოს! მე ქალაქგარეთ

დავიდე ბინა, იმ უბადრუკ ფუნდუკში და აქ,

მადრიდში შენთვის ჩამოვედი. (კოცნის)

ლაურა

ჭირიმე შენი!...

მაცალე, კარგი... მკვდარს რა ვუყოთ, რა მოვუხერხოთ?

დონ ჟუანი

მოეშვი მაგას! დილით ადრე, გამთენიისას,

თავის საკუთარ მოსასხამში გახვეულს გარეთ

გზაჯვარედინზე დავდებ სადმე.

ლაურა

მაგრამ იცოდე,

ფრთხილად იყავი, გზად არავის არ შეეჩეხო...

მაინც რა დროზე მომაკითხე! წუთით ადრე რომ
მოსულიყავი, - ჩემთნა ვახშმად შენი ნაცნობი
გრანდები ისხდნენ. ის-ის იყო დამემშვიდობენ. .

დონ ჟუანი

დიდი ხანია, რაც ეს კაცი გიყვარს, ლაურა?

ლაურა

ბოდავ თუ... ვისზე მეუბნები?

დონ ჟუანი

ერთსაც გკითხავ და

ნუ დამიმალავ: მითხარი, ჩემს აქ არყოფნაში,

სხვებთან რამდენჯერ მიღალატე?

ლაურა

შენ, - უტიფარო?

დონ ჟუანი

გამოტყდი!... თუმცა, მერე, - სხვა დროს ვილაპარაკოთ.

სცენა III

(კონმანდორის ძეგლი)

დონ ჟუანი

საქმე ამეწყო: დონ კარლოსი მე უცბად

რომ შემომაკვდა, მონაზონად შემოპარულმა

აქ შევაფარე თავი, და აქ ყოველდღ ვუჭვრეტ

უმშვენიერეს ჩემს ქვირვს და მგონი მისგანაც
ვარ შენიშნული. დღემდე დიდად ვერიდებოდით
ეთმანეთს, უბრად გვერდს ვუვლიდით, ამ სალამოს კი
დროა ხმა გავცე, რამე ვუთხრა, გავესაუბრო.
რითი დავიწყო? "სინიორა"... ანდა: "უკეთუ
ნებას მიბოძებთ"... უჰ, რას ვამბობ! მოუმზადებლად,
ვით სამიჯნურო სიმღერის და ლექსის მომგონი,
უეცრად თავში რაც მომივა, იმ სიტყვას ვეტყვი...
დროც არი უკვე, რომ გამოჩნდეს. უიმისოდ, ვხედავ,
მოწყენილია კომანდორი. რა ბუმბერაზი
ძეგლი დაუდგამს, გეგონება ჰრკულესია, -
რა მხარბეჭი აქვს, რა სიმაღლე! ... სინამდვილეში
განსვენებული დაბალი და ძაბუნი იყო
და აქვე, ფეხის წვერებზე რომ შემართულიყო,
მარჯვენას თავის საკუთარ ცხვირს ვერ მიუწვდენდა.
ესკურიალთან როცა შევხვდით ორთაბრძოლაში,
მკერდით ჩემს მახვილს წამოეგო და გაინაბა
ნემსზე აგებულ კალიასებრ, - ისე კი იყო
გამბედავი და ქედმაღალი, - და სულიც ჰქონდა
პირქუში, მკაცრი... ოჰო, მოდის.

დ ო ნ ა ნ ა

ისევ აქა ზის!
მე მგონი, ხელი შევუშალე თქვენს ფიქრს, მამაო,
გთხოვთ, მომიტევეთ.

დონ ჟუანი

მოტევებას მე უნდა გთხოვდეთ,
ეგების თვითონ მე ვაბრკოლებ მგოლვიარებით
ავსილი გულის მოოხებას. . .

დონ ანა

არა, მამაო,
უკურნებელი ჩემი ჭირი ჩემსავ მწუხარე
გულში ღვივის და ცათა მიმართ ლოცვები ჩემი
სხვათა წინაშე აღიკმევა, მე გთხოვთ, მამაო,
ამ ჩემს ვედრებას შეუერთოთ თქვენი კურთხევა.

დონ ჟუანი

ჩემი კურთხევა შევუერთო ვედრებას თქვენსას?
ო, დონა ანა, მე ამ ხვედრის ღირსი არა ვარ.
ვით შეურაცხყო მე, ცოდვილმა, ბიწიერი ხმით
თქვენი ლოცვები, უწმინდესი გულით ნათქვამი?
მე მხოლოდ შორით, მოწიწებით და მოკრძალებით
გადევნებთ თვალყურს, როცა უხმოდ თავმოდრეკილი
ფერწასულ და ცივ მარმარილოს მოაბნევთ ხოლმე
მაგ შავ კულულებს, - და მგონია, აკლდამა ეგე
ცით მოვლენილმა ანგელოსმა მოინახულა.
და აღარ ძალუძს შეძრწუნებულ გულს მოიძიოს
კურთხევის სიტყვა. მდუმარე და განცვიფრებული
ვდგავარ და ვფიქრობ: ბედნიერი იგია, ვისაც
მისი ციური ამოსუნთქვა უთბობს აკლდამას

და ვისაც მისი სიყვარულის ცრემლი ეცემა. . .

დონ ანა

რა უცნაური სიტყვებია!

დონ ჟუანი

ო, სინიორა!

დონ ანა

თქვენ გავიწყდებათ. . .

დონ ჟუანი

მავიწყდება, რომ მე უღირსი

განდეგილი ვარ? რომ ჩემი ხმა ამ თალების ქვეშ

მკრეხელობაა და უცნაურ რასმე ღაღადებს?

დონ ანა

მე ვერ გავიგე, მე მეგონა. . . მე მომეჩვენა. . .

დონ ჟუანი

ო, ვხედავ, ვხედავ! თქვენ ყველაფერს მიმიხვდით, დონა.

დონ ანა

მაინც რას უნდა მივმხვდარიყავ?

დონ ჟუანი

იმას, რომ არ ვარ

მე განდეგილი. . . და თქვენს ფერხთით აწ სიკვდილს ველი.

დონ ანა

ღმერთო! . . . ადექით, წამოდექით. . . ვინა ხართ, ბრძანეთ!

დონ ჟუანი

უნუგეშო და უიმედო გულისთქმის მსხვერპლი!

დონ ანა

ო, ღმერთო ჩემო, ეს რა მესმის ამ აკლდამასთანა.

წა, უკუდექით!

დონ ჟუანი

ერთი წუთი, ო, დონა ანა,

მადრევით მხოლოდ ერთი წუთი!

შემოვა ვინე . . .

დონ ანა

ჩაკეტილია ბაღის კარი. სულ ერთი წუთი!

ჰო, კარგი, ბარემ თქვით, რაც გინდათ! რას ითხოვთ?

დონ ჟუანი

სიკვდილს!

ო, მოგვკვდე ნეტავ, მე თქვენს ფერხთით ამ წუთას, ახლავე,

და ჩემი ნეშტი უბედური აქვე დამარხონ, -

თქვენთვის ძვირფასი საგოდებლის გვერდით კი არა,

ან აქვე სადმე, - ახლომახლო, - არამედ იქით,

ამ აკლდამისგან მოშორებით, შემოსასვლელთან,

რომ უბედურის საფლავის ქვას ხანდახან მაინც

მსუბუქი ფეხი დააკაროთ ან სამოსელით

მიესალბუნოთ, როცა აქეთ, თქვენი მეუღლის

სულის საოხად, თავდახრილი გამოსწევთ ხოლმე.

დონ ანა

შმაგის, უცნობოს ნაუბარს ჰგავს ეგ სიტყვა!

დონ ჟუანი

იქნებ

მართლა სიშმაგის ნიშანია სიკვდილის ნატვრა?

შმაგი რომ ვიყო და უცნობო, ცოცხლად დარჩენას

მოვინდომებდი. მექნებოდა კიდეც იმედი,

რომ უნაზესი სიყვრულით გულს შეგიძრავდით.

შმაგი რომ ვიყო, ღამეს თეთრად გავათენებდი

თქვენს აივანთან, აგიკლებდით სერენადებით,

ლექსით, სიმღერით, არ მოგცემდით გასაქანს, ყველგან

წამოგყვებოდით აჩრდილივით, შმაგი რომ ვიყო,

გადაგიშლიდით გულს მდუარეს. . .

დონ ანა

თქვენ აგრე დუმხართ?

დონ ჟუანი

შემთხვევამ, მენდეთ, დონა ანა, მხოლოდ შემთხვევამ

ამიყოლია უნებურად, თორემ ნაღვლიან

ჩემს საიდუმლოს ვერასოდეს ვერ გაიგებდით.

დონ ანა

და უკვე დიდი ხანია, რაც გულს ჩაგივარდეთ?

დონ ჟუანი

დიდი ხანია თუ მცირედ, არ ვიცი თვითონ.

ის ვიცი მხოლოდ, რომ იმ დღიდან გავიგე ფასი

წუთისოფელისა, რომ იმ დღიდან ვიგემე კრულმა

თუ რაა ქვეყნად ჭეშმარიტი ბედნიერება.

დონ ანა

გამშორდით, წადით! თქვენ საშიში კაცი ყოფილხართ!

დონ ჟუანი

საშიში? რატომ?

დონ ანა

მე მაშინებს თქვენი სიტყვები.

დონ ჟუანი

მე დავდუმდები, ოღონდ იმ კაცს ნუ განიშორებთ,
ვისაც ამ ქვეყნად მხოლოდ თქვენი ნახვა აცოცხლებს.
მე კადნიერი იმედები არა მაქვს გულში
და ღმერთმა იცის, არც არაფერს მოვითხოვ თქვენგან,
მაგრამ ნახვით კი უნდა გნახოთ, რაკი სიკვდილი
არ მომესაჯა.

დონ ანა

კარგი, წადით, მომეშვით-მეთქი!
ასეთი ქცვა არ შეშვენის ამ მწუხარ ადგილს.
ხვალ მოდით ჩემთან. . .თუკი მომცემთ რაინდულ სიტყვას,
რომ მომეპყრობით ასეთი პატივით, - მოდით. . .
მე თქვენ მიგიღებთ, ოღონდ გვიან, შეღამებულზე.
მას შემდეგ ქმარი რაც დავკარგე, არ გამიცია
ხმა კაცისათვის. . .

დონ ჟუანი

დონა ანა, ანგელოზი ხართ!
და ისევე ღმერთი განუგეშებთ, როგორც ამ წუთას
თქვენ ანუგეშეთ უბედურის ტანჯული გული!

დონ ანა

ახლა კი წადით!

დონ ჟუანი

კიდევ ერთი, სულ ერთი წუთი!

დონ ანა

აჯობებს, თვითონ გაგეცალოთ. . . ვედრების სიტყვაც

არ მომდევს რაღაც, გამაბრუნეთ თქვენ საამსოფლო

ენამჭევრობით; უკვე დიდი, დიდი ხანია,

გადაეჩვია ჩემი ყური ამგვარ საუბარს.

აბა, ხვალამდე.

დონ ჟუანი

დაჯერება მიმძიმს ჯერ კიდევ!

ჯერ ნეტარების განცდა სრულად არ შემოიზღია. . .

მაშ, ხვალ გიხილავთ! თქვენსავ სახლში, დაუფარავად!

ღმერთო ძლიერო! . . .

დონ ანა

ხვალ საღამოს დაგელოდებით

თქვენი სახელი

დონ ჟუანი

დონ . . . დიეგო, დიეგო, - დიახ.

აბა, ნახვამდის, დონ დიეგო. (მიდის)

დონ ანა

ჰე, ლეპორელო!

(შემოდის ლეპორელო)

ლ ე პ ო რ ე ლ ო

აქ ვარ, ბატონო, რს მიბრძანებთ?

დ ო ნ ჟ უ ა ნ ი

ო, ლეპორელო,

ვერ წარმოიდგენ თუ რაოდენ ბედნიერი ვარ!...

ხვალა, შენ გესმის? საღამოს, მოგვიანებით...

გული ბალღივით მიფანცქალებს!

ლ ე პ ო რ ე ლ ო

კომანდორის ქვრივს

ემუსაიფეთ? ორიოდე გულის მოსაფხან

სიტყვას გეტყოდად, თავმოდრეკით გაგიღიმებდათ

თუ ის დალოცეთ და...

დ ო ნ ჟ უ ა ნ ი

ოჰ, არა! მან პაემანი, -

გესმის, სულელო, - პაემანი დამინიშნა მე!

ლ ე პ ო რ ე ლ ო

ო, ქვრივო, ასე სულმოკლენი იქნებით მუდამ!

დ ო ნ ჟ უ ა ნ ი

დიდად მიხარის და მზადა ვარ მთელი ქვეყანა

გულში ჩავიკრა მეტისმეტი სიხარულისგან.

ლ ე პ ო რ ე ლ ო

მაგრამ რას იტყვის კომანდორი?

დ ო ნ ჟ უ ა ნ ი

რისი თქმა გინდა?

იეჭვიანებს, ვითომ?... მუდამ ჭკვიანი იყო, -

სიკვდილის შემდეგ ყიფი უფრო დაუცხრებოდა.

ლ ე პ ო რ ე ლ ო

არა მგონია! ქანდაკებას შეხედეთ, აბა!

დ ო ნ ჟ უ ა ნ ი

ჰო, რაა?

ლ ე პ ო რ ე ლ ო

კუშტად დაგცქერით და გიწყრებათ თითქოს... .

დ ო ნ ჟ უ ა ნ ი

მიდი ახლავე, ლეპორელო, და ქანდაკებას

სთოხვე მეწვიოს! . . . თუმცა არა. . . მოიპატიჟე

დონა ანასთან, მოზრძანდით-თქო, ხვალ საღამოთი.

ლ ე პ ო რ ე ლ ო

ეგ რაა! სტუმრად ქანდაკება მოვიპატიჟო?

კი მაგრამ რისთვის?

დ ო ნ ჟ უ ა ნ ი

რა თქმა უნდა, იმისთვის არა,

რომ მთელი ღამე ღვინო ვსვავ და ვიმასლაათოთ.

სთოხვე მოვიდეს ხვალ საღამოს, მოგვიანებით,

დონა ანასთან და კარებთან გვიყარაულოს.

ლ ე პ ო რ ე ლ ო

ეგ ვერაფერი ხუმრობაა. . .

დ ო ნ ჟ უ ა ნ ი

გასწი, ახლავე!

ლ ე პ ო რ ე ლ ო

მაგრამ, ბატონო...

დ ო ნ ჟ უ ა ნ ი

გასწი-მეთქი, რომ გეუნები!

ლ ე პ ო რ ე ლ ო

დიდად განთქმულო, ღირსეულო... რა მემართბა!...

ჩემი ბატონი დონ ჟუანი უმორჩილესად

გთხოვთ, ხვალ სადამოს... თავსა ვფიცავ, არ შემიძლია!

შიშისგან ლამის სული გამძვრეს!

დ ო ნ ჟ უ ა ნ ი

მხდალო, ჯაბანო!

ლ ე პ ო რ ე ლ ო

ჩემი ბატონი დონ ჟუანი გთხოვთ, ხვალ ეწვიოთ

მოგვიანებით დონა ანას, მეუღლეს თქვენსას

და კართად დადგეთ...

(ქანდაკება თანხმობის ნიშნად თავს უქნევს)

ო, მიშველეთ!...

დ ო ნ ჟ უ ა ნ ი

რა ამბავია!

ლ ე პ ო რ ე ლ ო

მიშველეთ, ვკვდები!

დ ო ნ ჟ უ ა ნ ი

ხმა, - სულელო! რა მოგივიდა?

ლ ე პ ო რ ე ლ ო

ოჰ, ქანდაკება... (თავს აქნევს)

დონ ჟუანი

რა თავს აქნევ?

ლეპორელო

თავს მიკატუნებს...

დონ ჟუანი

რას რომავ ნეტა, უკეთურო!

ლეპორელო

თვითონვე ნახეთ.

დონ ჟუანი

მიყურე კარგად! კომანდორო, მე გთხოვ შენს ქვრივთან

მიხვიდე, სადაც ხვალ საღამოს მეც დაგიხვდები, -

და კართან დადგე ყარაულად. მოხვალ თუ არა?

(ქანდაკებ თავს უქნევს)

ო, ღმერთო ჩემო!

ლეპორელო

რა მითხარი?

დონ ჟუანი

წავიდეთ ჩქარა.

სცენა IV

(დონა ანას ოთახი)

დონ ჟუანი და დონა ანა!

დონ ანა

მე თქვენ მიგიღეთ, დონ დიეგო, ოღონდ მაშინებს
ის, რომ ნაღვლიან მუსაიფით საბრალო ქვრივი
დაგალონებდ და თავს შეგაწყენო, მე ხომ ნიადაგ
იმ ჩემს უბედურ დღეს მივსტირი და აპრილივით
გადიმებულსაც ცრემლითა მაქვს თვალები სავსე.
რატომ არაფერს მეუბნებით?

დონ ჟუანი

მდუმარედ ვტკბები
უმშვენიერეს, ულამაზეს დონა ანასთან
სასწაულებრივ მარტოყოფნით. აკი მე გხედავთ
აქ და არა იქ, სვებედნიერ ქვის მეუღლესთან
უხმოდ, უსასოდ მუხლმოდრეკილს.

დონ ანა

ო, დონ დიეგო,
თქვენ ეჭვიანი კაცი ჩანხართ, ჩემი მეუღლე
კუბოშიც რომ არ გასვენებთ.

დონ ჟუანი

ეჭვიანობის
მე რა ნება მაქვს. ის ხომ თქვენი რჩეული იყო.

დონ ანა

სცდებით! დონ ალვარს დედაჩემის ნებით გავყევი,

რაკი სიმდიდრით მოქადული თავადი იყო.

დონ ჟუანი

რა ბედს ეწია! მან ქალღმერთის ფერხთით უღირსი,
ფუჭი საუნჯე მოიღო და სამაგიეროდ
იგემა ცათა ნეტარება. მე უწინარეს
რომ გამეცანით, ჩემს ღირსებას, მთელ ჩემს ქონებას,
რაც მაზადია, ყოველივეს, რა სიხარულით
ვანცვალედი ლმობით სავსე თქვენს გამოხედვას.
მე ხელის გულზე გატარებდით, მე ვიქნებოდი
მარტოდენ მონა უწმინდესი თქვენი სურვილის.
წარბის ახრა და მე უმაღვე გამოვიცნობდი
თქვენს სულ უბრალო ახირებას, რომ ყოფილიყო
ცხოვრება თქვენი სასწაული განუწყვეტელი.
მაგრამ ვაი, რომ ბედისწერა სხვას მიმზადებდა!

დონ ანა

გეყოთ, დიეგო: ყურს რომ გიგდებთ, ცოდვას ჩავდივარ,
მე ნება არ მაქვს შეგიყვართ, თავის მეუღლეს
კუბოშიც უნდა უერთგულოს საბრალო ქვრივმა.
ო, რომ იცოდეთ, რა უსაზღვრო გრძნობით ვუყვარდი
მეუღლეს ჩემსას. არასოდეს არ მიიწვევდა
შეყვარებულ ქალს დონ ალვარი, დაქვრივებულიც
რომ ყოფილიყო. სამუდამოდ უერთგულებდა
ცოლქმრულ სარეცელს იგი. . .

დონ ჟუანი

მე გთხოვთ უმორჩილესად,
ო, დონა ანა, გულს ნუ მიკლავთ თქვენი მეუღლის
ესოდენ ხშირი გახსენებით, რაც დავისაჯე
მეკმაროს იგი, თუმცა სასჯელი დავიმსახურე.

დონ ანა

სასჯელი? რითი? უწმინდესი კავშირით აკი
შეუღლებელი არა ხართ და მაშასადამე,
ბრალიც არა გაქვთ არც ღვთისა და არც ჩემს წინაშე.

დონ ჟუანი

ღვთისა არა, მაგრამ... თქვენს წინაშე...

დონ ანა

ნუთუ რაიმე
ბრალი მიგიძღვით ჩემს წინაშე? მითხარით!

დონ ჟუანი

არა!
ვერ გეტყვით...

დონ ანა

მაგრამ, დონ დიეგო, როგორ გავიგო,
თქვენ ჩემს წინაშე ბრალი გაქვთ და არა გსურთ მითხრათ?

დონ ჟუანი

დიახ, ვერ გეტყვით მე... ვერაფერის დიდებით!
დიდად

დონ ანა

მაოცებს მე ეგ... დონ დიეგო, მე გთხოვთ, მოვითხოვ!

დონ ჟუანი

ოჰ, არა, არა.

დონ ანა

მაშ, ამგვარად მისრულებთ ნებას!

თუ აღარ გახსოვთ, რას ამბობდით აგერ ამ წუთას:

მარტოდენ მონა ვიქნებოთ თქვენი სურვიის.

მითხარით, თორემ მე გავწყრები, ნუ აგვიანებთ,

რა დააშავეთ ჩემს წინაშე?

დონ ჟუანი

ვერა, ვერ გეტყვით,

განმირისხდებით, შემოძულდებით.

დონ ანა

არამც და არამც!

მე წინდაწინვე მიგიტყვევებ შეცოდებანი.

მითხარით-მეთქი, ოღონდ ჩქარა. . .

დონ ჟუანი

რად გსურთ, იცოდეთ

თავზარდამცემი საიდუმლო!

დონ ანა

თავზარდამცემი?

ნუღარ მაწვალდებთ, დონ დიეგო, გემუდარებით,

ლამის შემშალოს უცნაურმა ცნობისწადილმა, -

რა მოხდა მაინც? შეურაცხი რა ჩაიდინეთ,

თქვით, ჩემდა მიმართ? საქმე თქვენთან მე არ მქონია,

მტრები კი არ მყავს, არც მყოლია, ერთიღა - ჩემი

მეუღლის მკვლელი თუ იქნება.

დონ ჟუანი

(თავისთვის) იხსნება საქმე!

იცნობდით ნეტა, იმ უბედურ დონ ჟუანს?

დონ ანა

არა!

თვალთაც კი არ დამინახავს!

დონ ჟუანი

მისდამი შავი

მტრობა გაქვთ გულში?

დონ ანა

წესისამებრ... მე ვალი მაწევს...

მაგრამ თქვენ სიტყვას ბანზე მიგდებთ. მითხარით ჩქარა.

დონ ჟუანი

რას იზამთ, უცებ დონ ჟუანს რომ გადაეყაროთ?

დონ ანა

გულში ჩავცემდი არამზადას მახვილს.

დონ ჟუანი

მახვილი!...

სად გაქვს მახვილი, დონა ანა? ჰა, ჩემი გული!

დონ ანა

დიეგო!...

დონ ჟუანი

არა! თქვენს წინაშე დონ ჟუანია.

დონ ანა

ო, ღმერთო ჩემო, გონზე მოდით, რას მეუბნებით!

დონ ჟუანი

დონ ჟუანი ვარ...

დონ ანა

ტყუილია!

დონ ჟუანი

დიახ, მე მოვკალ

შენი მეუღლე! მე მოვკალი და არცა ვნანობ

და გულშიც არ მაქვს სინანული...

დონ ანა

რა მესმი, ღმერთო!

დონ ჟუანი

დონ ჟუანი ვარ და მიყვარხართ თავდავიწყებით!

დონ ანა

სად ვარ... სადა ვარ? გული მიმდის... მიშველეთ...

დონ ჟუანი

ღმერთო!

რა გემართებათ, დონა ანა, გამოიფხიზლეთ,

ადექით, თვალი გაახილეთ, ცნობას მოეგეთ,

თქვენს ფერხთითაა მუხლმოყრილი თქვენი დიეგო.

დონ ანა

(მისუსტებული)

მომშორდი, წადი! ჩემი მტერი ყოფილხარ თურმე,
გაგიწირივარ სამუდამოდ. . .

დონ ჟუანი

ო, საყვარელო!

მზად ვარ ახლავე ყველაფერი გამოვისყიდო,
შენივე ფერხთით ველოდები მე განჩინებას,
მიბრძანე ოღონდ და მოვკვდები, არადა შენთვის
დავრჩები ქვეყნად. . .

დონ ანა

დონ ჟუანი ეს არი, აბა!

დონ ჟუანი

არაფერია საშინელი, ხომ მართალია!
ვინ იცის, ჩემზე რა არ გითხრეს. . . რას არ იტყოდნენ:
ბოროტიაო და ულმხეცი, ო, დონა ანა,
იქნებ მთლად ფუჭიც არ გამოდგეს ასეთი სიტყვა, -
სინდისს ნათრევს და უკვე დაღლილს იქნებ სიავეც
ბევრი ამძიმებს, - მე სიმრუმეს, გულარძნილოაბს
დიდხანს ვუდექი უერთგულეს მსახურად, მაგრამ
მას შემდეგ, რაც თქვენ დაგინახეთ, ასე მგონია,
თითქოს მეორედ დავიბადე, მეორედ ვიშევ.
განა თქვენდამი სიყვარულმა არ შემაყვარა
მე სათნოება და პირველად ჩემს სიცოცხლეში
არ დამაჩოქა მის წინაშე მორჩილი გულით?

დონ ანა

ო, ვიცი, ვიცი, გამიგია, ენაწყლიანი
კაცი არისო დონ ჟუანი, დიდი მაცდურიც.
თქვენზე ამბობენ, რომ უღმერთო მექალთანე ხართ
და დიდად მრუში პიროვნება. რამდენი ქალი
გყავთ დალუპული, თქვით, გამოტყდით!

დონ ჟუანი

მაგრამ არც ერთი
არ მყვარებია არასოდეს!

დონ ანა

და სწორედ ახლა,
პირველად არის დონ ჟუანი შეყვარებული?
და ჩემში ახალ მსხვერპლს არ ეძებს? - ვერ დავიჯერებ!

დონ ჟუანი

მე თვალთმაქცობა რომ მდომებოდა, გეტყოდით განა
ჩემს სახელს, სახელს იმ კაცისას, ვისი მარტოდენ
გახსენებაც კი სულს გიშფოთებთ? ამას ეძახით
თქვენ მაცდურობას, ვერაგობას, ქვებუდანობას?

დონ ანა

მაგრამ ვინ იცის, გულში რა გაქვთ? . . . მოვეშვით ამას, -
გამაგებინეთ, თუ ღმერთი გწამთ, აქ როგორ გაჩნდით?
არ აგცდებოთად ხო სიკვდილი, ვინმეს რომ ეცნეთ.

დონ ჟუანი

რაა სიკვდილი? პაემანზე თქვენთან შეხვედრის
ერთ ნეტარ წამში უდრტვინველად დავთმობ სიცოცხლეს.

დონ ანა

მაგრამ აქედან როგორ გახვალ, შეუპოვარო?

დონ ჟუანი

(ხელზე კოცნის)

და თქვენ ბღშავი დონ ჟუანის ბედი გაწუხებთ?

მაშ, ჩემდა მიმართ, დონა ანა, თქვენს ციურ სულში

ადარ ბოგინებს სიძულვილი?

დონ ანა

ოჰ, რომ შემეძლოს

მე გულით თქვენი შეძულება. . . ახლა კი დროა

დაგემშვიდობოთ.

დონ ჟუანი

როდის შევხვდეთ?

დონ ანა

არ ვიცი. ვნახოთ.

დონ ჟუანი

ხვალვე რომ ვნახოთ, რა იქნება?

დონ ანა

მაგრამ სად?

დონ ჟუანი

აქვე.

დონ ანა

ხედავთ, როგორი დამყოლი ვარ!

დონ ჟუანი

საწინდრად ერთი

მშვიდობიანი კოცნა... ნიშნად პატიებისა.

დონ ანა

ნახვამდის, კარგი!

დონ ჟუანი

საწინდარი? - ცივი, უბრალო...

დონ ანა

ო, რა კაცი ხარ, - აბეზარი. აჰა! ... ნახვამდის.

რა ხმაა? ჩქარა, დაიძალე სადმე, დონ ჟუან!

დონ ჟუანი

ჩემო ძვირფასო მეგობარო, მშვიდობით იყავ.

(გადის და უკან შემორბის)

ოჰ, ოჰ!...

დონ ანა

რა იყო? ...

(შემოდის კომანდორის ძეგლი. დონა ანა ძირს ეცემა)

ძეგლი

მომიწვიე და მეც მოვედი.

დონ ჟუანი

ღმერთო, ეს რაა? ... დონა ანა!

ძეგლი

თავი ანებე!...

აწვერ გიშველის ვერაფერი. შენ თრთი, დონ ჟუან!

დონ ჟუანი

მე? სულაც არა. მე გემახდი და მიხარია

რომ შემისრულე სათხოვარი...

მ ე გ ლ ი

მაშ, მომე ხელი!

დ ო ნ ჟ უ ა ნ ი

აჰა... რა მძიმე მარჯვენა აქვს! ლოდივით ცივი

თითებით მიჭერს... ლამის მაჯა გადამიმტვრიოს.

გამშორდი! თავი დამანებე! გამიშვი ხელი!...

გამიშვილი-მეთქი! ვიღუპები! ო, დონა ანა!